

Biogramy osób odznaczonych Krzyżem Wolności i Solidarności

Warszawa, 4 czerwca 2025 r.

Hanna Małgorzata Andrzejewska

ur. w 1963 r. w Łukowie

Od 1980 r. do jesieni 1987 r. prowadziła działalność antykomunistyczną na terenie Siedlec i Łukowa. Zajmowała się kolportażem ulotek, plakatów, znaczków, kaset VHS i prasy niezależnej („Tygodnik Mazowsze”, „KOS”, „Wola”, „Wiadomości Podlaskie” i „Metrum”).

Od wiosny 1986 r. wraz z mężem, Zbigniewem Andrzejewskim, przewoziła pisma podziemne z Siedlec do Warszawy. Ponadto uczestniczyła w mszach św. za Ojczyznę w kościele pw. Przemienienia Pańskiego w Łukowie. Brała również udział w spotkaniach działaczy opozycji z Łukowa, podczas których przekazywano nielegalne wydawnictwa do dalszego rozpowszechniania.

Jesienią 1987 r. wyjechała do RFN, gdzie prowadziła biuro emigracyjne „Solidarność 80” EMP Mennheim.

Mirosław Bronisław Biskupski

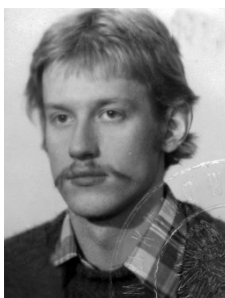
ur. w 1958 r. w Warszawie

Przed wprowadzeniem stanu wojennego był wiceprzewodniczącym strajku okupacyjnego na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie.

W latach 1981-1986 współpracował z działaczką „Solidarności” Ligią Urniaż-Grabowską. Brał aktywny udział we współtworzeniu ośrodka sztuki niezależnej przy kościele pw. Miłosierdzia Bożego przy ul. Żytniej w Warszawie. Ponadto uczestniczył w demonstracjach antypaństwowych na terenie Warszawy.

W marcu 1983 r. został zatrzymany podczas manifestacji w rejonie Starego Miasta w Warszawie, za co został ukarany grzywną. Rozprowadzał również wydawnictwa niezależne. Tworzył i organizował w „drugim obiegu” wystawy swoich prac.

W 1986 r. wyemigrował do Niemiec.

Wojciech Adam Butkiewicz

ur. w 1956 r. w Suwałkach

Od jesieni 1977 r. do lata 1980 r., będąc wówczas studentem Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, zajmował się redagowaniem, drukowaniem i kolportowaniem pisma pt.: „Spotkania - Niezależne Pismo Młodych Katolików”.

21 listopada 1978 r. Służba Bezpieczeństwa dokonała przeszukania jego mieszkania, podczas którego zakwestionowano wydawnictwa bezdebitowe m.in. książki „Czarna

księga cenzury PRL” i „Bibuła”, wydawnictwo pt. „Uchwały Konferencji w Helsinkach” oraz Biuletyn Informacyjny KSS KOR.

Ponadto zajmował się drukowaniem niezależnego kwartalnika literackiego „Zapis”, podtytuł „Proza-Poezja-Eseje, Kronika” ukazującego się od stycznia 1977 r. do kwietnia 1981 r. w Warszawie.

W związku z tym, że współpracował z osobami prowadzącymi działalność opozycyjną, a także aktywnie uczestniczył w produkcji materiałów bezdebitowych oraz kolportażu wydawnictw niezależnych otrzymał zastrzeżenie wyjazdów do krajów kapitalistycznych w okresie od 15 października 1979 r. do 15 października 1981 r. W latach 1977-1982 był kontrolowany operacyjnie przez Służbę Bezpieczeństwa.

Krzysztof Jan Chraniuk

ur. w 1958 r. w Warszawie

Na początku lat 80. zaangażował się w działalność antykomunistyczną. Do 13 grudnia 1981 r. należał do NSZZ „Solidarność” w Zakładach Radiowych im. Marcina Kasprzaka.

13 maja 1982 r. uczestniczył w strajku na terenie zakładu pracy, za co został zatrzymany 14 maja 1982 r., a następnie internowany i osadzony w Areszcie Śledczym w Warszawie-Białołęce. Z aresztu został zwolniony 9 lipca 1982 r.

Ponadto 10 listopada 1982 r. został zatrzymany za udział w nielegalnej demonstracji w Warszawie.

W latach 1983-1984 z powodu prowadzonej działalności był inwigilowany przez Służbę Bezpieczeństwa.

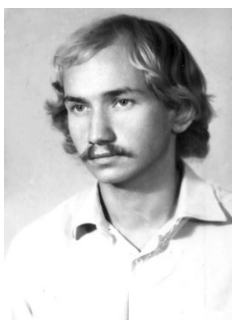

Ignacy Władysław Dembiński

ur. w 1965 r. w Warszawie

W latach 1984-1987 współpracował z Federacją Młodzieży Walczącej w Warszawie. Był fotografem pierwszych diapozytywów pisma „Nasze Wiadomości” podtytuł „Pismo Federacji Młodzieży Walczącej”, posługując się pseudonimem „Ignac”. Ponadto brał udział w pozyskiwaniu materiałów poligraficznych na potrzeby „Naszych Wiadomości”, a także wykonywał diapozytywy do innych wydawnictw warszawskiej FMW.

Zajmował się również dokumentowaniem akcji ulotkowych organizowanych wspólnie z Grupami Oporu „Solidarni” oraz kolportażem wydawnictw bezdebitowych.

Ewaryst Fedorowicz

ur. w 1958 r. w Piotrkowie Trybunalskim

Będąc studentem III roku Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, został zatrzymany 31 sierpnia 1982 r. za udział w nielegalnej demonstracji na terenie Dworca Warszawa Centralna oraz „wznoszenie wrogich okrzyków”.

W związku z tymi zarzutami wszczęto przeciwko niemu postępowanie na podstawie art. 50 kw oraz art. 50 ust. 5 dekretu o stanie wojennym. 1 września 1982 r. Komenda Dzielnicowa MO Warszawa-Śródmieście złożyła wniosek o ukaranie w trybie przyspieszonym przez Kolegium ds. Wykroczeń przy Naczelniku Dzielnicy Warszawa-Śródmieście. Tego samego dnia został tymczasowo aresztowany, a Prokuratura Rejonowa Warszawa-Śródmieście wszczęła przeciwko niemu postępowanie prowadzone w trybie doraźnym, pod zarzutem napaści na funkcjonariusza.

Został osadzony w Areszcie Śledczym Warszawa-Białołęka, a następnie 29 września 1982 r. był przymusowo skierowany na obserwację do Specjalistycznego Psychiatrycznego Zespołu Opieki Zdrowotnej w Pruszkowie, gdzie był przetrzymywany do 12 listopada 1982 r.

Prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne zostało ostatecznie umorzone 22 listopada 1982 r.

W 1987 r. Służba Bezpieczeństwa rozpoczęła działania zmierzające do uniemożliwienia Panu Ewarystowi Fedorowiczowi uprawiania zawodu przewodnika turystycznego. Jako powód takich działań wskazano stosunek do służby wojskowej ww. oraz postawę polityczną jego ojca, który brał udział w druku bezdebitowych wydawnictw.

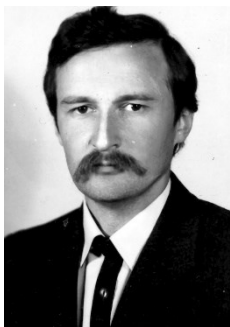
Mirosław Edward Jakubowski

ur. w 1949 r. w Dęblinie

Działalność niepodległościową prowadził w latach 1980-1985. Będąc kierownikiem stacji benzynowej w Warszawie przy ul. Emilii Plater zaopatrywał w paliwo samochody Niezależnej Oficyny Wydawniczej „NOWA”.

Wraz z Markiem Borowikiem, Wojciechem Borowikiem i Witoldem Sielewiczem prowadził drukarnię i skład książek w swoim mieszkaniu przy ul. Kazimierzowskiej 29/1 w Warszawie. Ponadto przechowywano tam farby oraz części zamienne do urządzeń poligraficznych.

Od 1983 r. w swoim mieszkaniu rozpoczął nagrywanie podziemnych kaset dla wydawnictwa „NOWA”.

Ryszard Michał Jaroszczak

ur. w 1947 r. w Kościerzynie

Od lat 70. był zatrudniony w Państwowym Przedsiębiorstwie Gospodarki Ogrodniczej w Gronowie Górnym (początkowo funkcjonującym jako Zakład Ogrodniczy w Gronowie Górnym, podległy Kombinatowi Rolnemu „Družno” w Elblągu). Na przełomie lat 1979/1980 był uczestnikiem protestu pracowników swojego zakładu, który został wywołany jednostronną zmianą przez dyrekcję warunków zatrudnienia.

W 1980 r. był jednym z inicjatorów utworzenia Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w PPGO w Gronowie Górnym, a następnie był aktywnie zaangażowany w działalność zakładowych struktur Związku.

5 listopada 1982 r. pod pozorem ćwiczeń wojskowych został internowany w Wojskowym Obozie Internowania w Unieściu (JW nr 3691). Wolność odzyskał 3 lutego 1983 r. po odbyciu ćwiczeń.

W latach 1987-1989 był rozpracowywany przez Służbę Bezpieczeństwa.

Marek Antoni Kielanowski

ur. w 1961 r. w Warszawie

W latach 1979-1981 prowadził działalność w Związku Harcerstwa Polskiego i Niezależnym Ruchu Harcerskim.

Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność opozycyjną, w ramach której zajmował się kolportażem wydawnictw podziemnych oraz organizacją akcji ulotkowych m.in. rozrzucanie ulotek z jednego z wieżowców na osiedlu „Za Żelazną Bramą” oraz z pociągu ruszającego ze stacji Warszawa-Powisłe. Ponadto brał udział w demonstracjach ulicznych, podczas których organizował pomoc medyczną dla ewentualnie poszkodowanych.

W okresie od 1985 r. do 1989 r. był zaangażowany w prace Samorządu Studentów Uniwersytetu Warszawskiego oraz działania Niezależnego Zrzeszenia Studentów na tej uczelni. Był współorganizatorem strajków studenckich a także zajmował się kolportażem niezależnych publikacji i kaset.

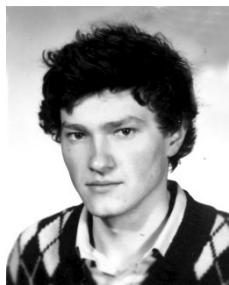
Włodzimierz Marian Lech

ur. w 1953 r. w Warszawie

Od września 1980 r. był członkiem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Hucie Warszawa, a w okresie późniejszym przewodniczącym koła „Solidarności” na Wydziale W-40.

Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność opozycyjną w podziemnych strukturach Związku. 5 listopada 1982 r. przeprowadzono przeszukanie w jego mieszkaniu w Warszawie, w wyniku którego odnaleziono wydawnictwa bezdebitowe z 1982 r.

Tego samego dnia został zatrzymany i internowany w Ośrodku Odosobnienia w Warszawie Białołęce, w ramach akcji profilaktycznych zatrzymań i aresztowań działaczy opozycji, mających na celu ograniczenie ich udziału w manifestacjach planowanych na dzień 10 listopada 1982 r., w drugą rocznicę rejestracji NSZZ „Solidarność”. Z internowania został zwolniony 7 grudnia 1982 r.

Andrzej Mariusz Łach

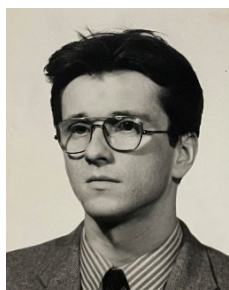
ur. w 1966 r. w Słupsku

W 1985 r. podjął studia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego i zaangażował się w działalność Niezależnego Zrzeszenia Studentów. Rozprowadzał na uczelni i na terenie Trójmiasta materiały niezależne wydawane przez NZS i inne organizacje.

W latach 1987-1989 wraz z Przemysławem Gosiewskim wyjeżdżał do Słupska w celu organizacji Zrzeszenia w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Słupsku i przewoził wydawnictwa drugoobiegowe.

Ponadto współpracował z Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym „Solidarność”. Brał udział w manifestacjach i konspiracyjnych spotkaniach, również w spotkaniu 2 maja 1988 r., na którym podjęto decyzję o organizacji strajku na Uniwersytecie Gdańskim, a następnie w nim uczestniczył. Był autorem artykułów drukowanych w prasie studenckiej, m.in. w Biuletynie Informacyjnym NZS.

Działalność opozycyjną prowadził w latach 1985-1989.

Paweł Marek Łatacz

ur. w 1963 r. w Warszawie

W latach 1985-1988 na terenie Warszawy był zaangażowany w kolportaż wydawnictw podziemnych m.in. „Solidarność Podziemna”, „Tygodnik Mazowsze”.

Jako członek delegacji Samorządu Studentów Politechniki Warszawskiej wziął udział w pogrzebie zamordowanego ks. Jerzego Popiełuszki.

Uczestniczył w działalności grup szkoleniowych dla studentów uczelni warszawskich organizowanych we współpracy ze środowiskiem Ligi Narodowo-Demokratycznej i wydawnictwa „Solidarność Podziemna”.

W okresie pomiędzy 1987 r. a 1989 r. wspierał działalność podziemnych struktur Niezależnego Zrzeszenia Studentów Politechniki Warszawskiej, w ramach której współuczestniczył w organizacji wieców, pikiet, happeningów i marszy studenckich.

Po 23 maja 1988 r. został współpracownikiem (członkiem zespołu redakcyjnego, autorem tekstów i kolporterem) pisma „Bratnia Pomoc” wydawanego przez Komisję Uczelnianą Niezależnego Zrzeszenia Studentów PW.

Ponadto w latach 1987-1988 był jednym z inicjatorów i założycieli Stowarzyszenia Katolickiej Młodzieży Akademickiej i Akademickiego Stowarzyszenia Katolickiego „Soli Deo”.

Pod koniec 1988 r. wszedł w skład komitetu organizacyjnego Ogólnopolskiej Konferencji Opozycyjnych Środowisk Akademickich i Młodzieżowych. Wydarzenie to zostało zorganizowane przez NZS PW i ASK „Soli Deo” na początku 1989 r. w budynku Politechniki.

Mirosława Maria Barbara Łatkowska

ur. w 1952 r. we Wrocławiu

Pracowała jako nauczyciel akademicki w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Kielcach. W latach 1982-1989 była członkiem Solidarności Walczącej. W ramach działalności w Solidarności Walczącej udostępniała swoje mieszkania na spotkania działaczy, w tym z Kornelem Morawieckim, a także przepisywała i redagowała teksty do wydawnictw podziemnych.

30 kwietnia 1984 r. Służba Bezpieczeństwa dokonała przeszukania jej mieszkania, podczas którego zarekwirowano 1 egzemplarz wydawnictwa Solidarności Walczącej z października 1983 r. W 1985 r. została współzałożycielką Niezależnego Wydawnictwa Książkowego WERS, gdzie była redaktorką i maszynistką. W 1986 r. pełniła rolę kuriera Kornela Morawieckiego do Norwegii (Komitet Helsiński) i Szwecji (Szwedzki Komitet Pomocy dla Solidarności w Lundzie). Ponadto zajmowała się redakcją techniczną podziemnego wydawnictwa Prawy Margines.

Od 1987 r. była działaczką Oddziału Solidarności Walczącej w Warszawie.

W latach 1979-1980 i 1985-1989 była w zainteresowaniu operacyjnym Służby Bezpieczeństwa.

ks. Tadeusz Łebkowski

ur. w 1949 r. w Sierpcu

25 czerwca 1976 r. uczestniczył w protestacyjnym przemarszu pod siedzibę KW PZPR w Płocku.

W latach 80. aktywnie wspierał działalność Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Płocku i był uważany za kapelana płockiej „Solidarności”. W tym okresie kontaktował się również z działaczami Konfederacji Polski Niepodległej.

Pod koniec sierpnia 1980 r. uczestniczył jako mąż zaufania w delegacji Mazowieckich Zakładów Rafineryjnych i Petrochemicznych, jadącej do Gdańska z oświadczeniem poparcia dla strajku w stoczni. We wrześniu 1981 r. brał udział w I Krajowym Zjeździe Delegatów w charakterze gościa honorowego. W głoszonych kazaniach krytycznie odnosił się do oficjalnej propagandy, nawiązywał do bieżącej rzeczywistości społeczno-politycznej.

13 grudnia 1981 w parafii św. Jana Chrzciciela celebrował mszę w intencji uczestników II Walnego Zjazdu Delegatów Regionu Płockiego. Następnie na terenie kościoła wziął udział w zebraniu delegatów oraz wraz z nimi podjął próbę interwencji u pełnomocnika Komitetu Obrony Kraju w Płocku w sprawie internowanych w nocy miejscowych działaczy „Solidarności”.

15 grudnia 1981 r. dokonano rewizji w jego domu, po której został zatrzymany na 12 godzin i był przesłuchiwany w Komendzie Wojewódzkiej MO w Płocku.

W styczniu 1982 r. był inicjatorem utworzenia Komitetu Pomocy Pozbawionym Wolności i ich Rodzinom przy kościele św. Jana Chrzciciela, mającego na celu zbieranie funduszy oraz pomoc rzeczową internowanym. W lutym 1982 r. po odwiedzinach u internowanych w Ośrodku Odosobnienia we Włocławku-Mielęcinie został zatrzymany w tamtejszej komendzie MO.

W latach 1980-1985 był organizatorem mszy św. za Ojczyznę w kościele św. Jana Chrzciciela w Płocku oraz kościele parafii św. Stanisława BM w Mławie oraz szeregu patriotycznych uroczystości rocznicowych.

Z uwagi na zaangażowanie w działalność niepodległościową w latach 1980-1983 oraz 1985-1989 był rozpracowywany przez Służbę Bezpieczeństwa. W ramach represji w połowie lat 80. zastrzeżono mu możliwość wyjazdów zagranicznych.

Bolesław Mateusiak

ur. w 1954 r. w Węgrowie

W 1978 r. zaangażował się w kolportaż wydawnictw antykomunistycznych.

Po powstaniu Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” został jego członkiem w miejscu pracy - Przedsiębiorstwie Gospodarki Komunalnej w Węgrowie oraz przewodniczącym Komisji ds. Kultury i Propagandy w Międzyzakładowym Komitecie Założycielskim NSZZ „Solidarność” w Węgrowie, z inicjatywy którego, na węgrowskim cmentarzu wybudowano pomnik Bohaterom Września 1939 r. i odsłonięto we wrześniu 1981 r. Angażował się w akcje ulotkowe i informacyjne.

Działalność opozycyjną kontynuował po wprowadzeniu stanu wojennego. Brał udział w spotkaniach działaczy opozycji w Węgrowie i innych miejscowościach, m.in. w Siedlcach i Niecieczy, z których przywoził materiały opozycyjne i rozprowadzał je. Uczestniczył w mszach św. za Ojczyznę, odprawianych w kościele pw. św. Stanisława Kostki na warszawskim Żoliborzu i przygotowywał transparenty demonstrowane wówczas i podczas innych uroczystości.

Na początku 1984 r. zaangażował się w przygotowanie obchodów rocznicy bitwy pod Węgrowem i uczestniczył w uroczystościach mających miejsce w lutym. Współorganizował wyjazd i był obecny na pogrzebie księdza Jerzego Popiełuszki. W nocy z 31 października na 1 listopada 1984 r. wraz z innymi osobami wykonał symboliczny grób księdza Jerzego na cmentarzu w Węgrowie. Udzielał się w druku wydawnictw bezdebitowych.

Działalność opozycyjną prowadził w latach 1978-1989.

Bogusław Wojciech Mozga

ur. w 1946 r. w Jasieni

Na początku lat 80. zaangażował się w działalność antykomunistyczną. W latach 1980-1981 był przewodniczącym Sekcji Koordynacyjnej i Komisji Zakładowej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Naczelnym Zarządzie Lasów Państwowych.

W związku z działalnością w NSZZ „Solidarność” 13 grudnia 1981 r. został internowany. Przebywał początkowo w Ośrodku Odosobnienia Warszawa-Białołęka,

a następnie w Ośrodku Odosobnienia w Strzebielinku. 7 grudnia 1982 r. został zwolniony z internowania.

W latach 1982-1984 był w zainteresowaniu warszawskiej Służby Bezpieczeństwa, kontrolowany z wykorzystaniem osobowych źródeł informacji. W 1983 r. Służba Bezpieczeństwa sporządziła anonim w celu skompromitowania Pana Bogusława Wojciecha Mozgi w środowisku leśników, który został rozesłany m.in. do Ministerstwa Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego oraz do Naczelnego Zarządu Lasów Państwowych, co było powodem jego odejścia z pracy.

Andrzej Paprzyca-Iwicki

ur. w 1947 r. w Sieradzu

W trakcie studiów na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego był aktywnym uczestnikiem protestów studenckich w marcu 1968 r. w Warszawie. Wziął również udział w przygotowywaniu wiecu, który miał odbyć się 22 kwietnia 1968 r. przed budynkiem Politechniki Warszawskiej. W dniach 18-19 kwietnia 1968 r. sporządził i przekazał do kolportażu około 500 sztuk ulotek zawiadamiających o miejscu i terminie demonstracji, a także opracował tekst przemowy, która miała być wówczas wygłoszona.

Został zatrzymany w dniu planowanego wiecu, a 24 kwietnia 1968 r., postanowieniem Prokuratury Wojewódzkiej dla m.st. Warszawy, tymczasowo aresztowany. Od 22 maja 1968 r. był osadzony w Centralnym Więzieniu w Warszawie. 25 czerwca 1968 r. przeniesiono go do Więzienia Śledczego-Specjalnego w Grodzisku Mazowieckim, gdzie był poddany obserwacji medycznej. 30 lipca 1968 r. został ponownie skierowany do Więzienia na ul. Rakowieckiej w Warszawie.

1 sierpnia 1968 r. Prokuratura Wojewódzka dla m.st. Warszawy wydała postanowienie o uchyleniu środka zapobiegawczego i nakaz zwolnienia. Postępowanie karne w sprawie umorzono 5 sierpnia 1968 r. z uwagi na brak znamion przestępstwa w zarzuczanych czynach, jednocześnie skierowano wniosek do Kolegium Karno-Administracyjnego, które ukarało go grzywną.

29 kwietnia 1968 r. Rektor UW zawiesił go w prawach studenta. Jesienią 1968 r. starał się o przywrócenie na UW, jednak w związku z odmowami rozpoczął zaoczne studia teologiczne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, gdzie studiował do grudnia 1968 r. Następnie od stycznia 1969 r. powrócił na UW, jednak w lutym 1970 r. został ponownie skreślony z listy studentów. Po odwołaniu w marcu 1971 r. uzyskał pozwolenie na podjęcie studiów prawniczych ale wyłącznie na uczelniach pozawarszawskich. W kwietniu 1971 r. został przyjęty na III rok prawa na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, które ukończył w 1972 r.

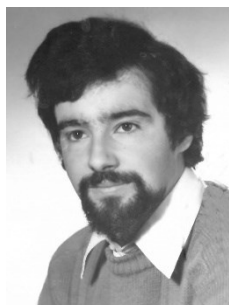
W lipcu 1969 r. Służba Bezpieczeństwa dokonała przeszukania jego mieszkania w trakcie którego zarekwirowano szereg pism, notatek i rękopisów. 27 września 1969 r. Prokuratura Rejonowa dla m.st. Warszawy wszczęła przeciwko niemu postępowanie karne. Śledztwo to zostało umorzone postanowieniem z 23 grudnia 1969 r. wobec znikomego niebezpieczeństwa społecznego czynów.

31 maja 1972 r. dokonano przeszukania jego mieszkania w Ursusie, co uzasadniono podejrzeniem zbierania i kolportowania nielegalnych pism, w trakcie którego odnaleziono dwa numery paryskiej „Kultury”. Został zatrzymany i przewieziony do siedziby KSMO w Warszawie

oraz przesłuchany. Przeszukanie i zatrzymanie na 48 godzin miały charakter prewencyjny na okoliczność wizyty prezydenta USA w Polsce.

Do czerwca 1972 r. w jego mieszkaniu stosowano podsłuch telefoniczny. 30 lipca 1973 r. został zatrzymany na lotnisku w Poznaniu i nie wpuszczony na lot do Warszawy z uwagi na wydane przez SB zastrzeżenie możliwości podróżowania drogą lotniczą.

W 1978 r. udał się na emigrację do RFN, gdzie w latach 1979-1981 współpracował z RWE.

Andrzej Wacław Reński

ur. w 1950 r. w Warszawie

Jako nauczyciel akademicki Politechniki Warszawskiej współpracował z wydawnictwem NOWA. Przygotowywał druk i kolportował wydawnictwa bezdebitowe.

W związku z działalnością opozycyjną 14 grudnia 1981 r. został zatrzymany a następnie internowany i osadzony w Areszcie Śledczym Warszawa-Białołęka. Decyzję o internowaniu uchylono 23 lipca 1982 r.

W latach 1971-1989 był rozpracowywany przez Służbę Bezpieczeństwa.

Małgorzata Rzepkowska

ur. w 1957 r. w Warszawie

Od 13 grudnia 1981 r. do 1985 r. prowadziła działalność w ramach podziemnych struktur Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Zakładach Sprzętu Technicznego i Turystycznego „AVIOTEX” w Legionowie oraz na terenie tego miasta.

W tym okresie uczestniczyła w kolportażu drugoobiegowych wydawnictw oraz ulotek, a także zbierała składki związkowe w zakładzie pracy.

1 maja 1986 r. została zatrzymana przez funkcjonariuszy Dzielnicowego Urzędu Spraw Wewnętrznych Warszawa-Żoliborz w trakcie manifestacji na pl. Komuny Paryskiej w Warszawie. Jako powód jej zatrzymania wskazano, że była ubrana w bluzkę z napisem „Solidarność”. Za powyższe została ukarana grzywną przez kolegium do spraw wykroczeń.

Mieczysław Tadeusz Seneczyn

ur. w 1951 r. w Zduńskiej Woli

Od 1980 r. był działaczem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” i członkiem Komisji Zakładowej w Przedsiębiorstwie Materiałów Izolacji Wodoszczelnej „Izolacja” w Zduńskiej Woli.

Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność związkową w strukturach podziemnych. Jako związkowiec ujawniał przypadki niegospodarności i szykanowania pracowników w zakładzie pracy.

25 lutego 1986 r. został dyscyplinarnie zwolniony pod pretekstem uszkodzenia lokomotywy. Od decyzji dyrekcji próbował odwoływać się na drodze sądowej, ale jego

powództwa były oddalane przez kolejne instancje. Zimą 1987 r. sprawę bezrobotnego od ponad roku Pana Mieczysława Seneczyna objęła kuratela prawną nowo powstała Komisja Interwencji i Praworządności NSZZ „Solidarność”.

Dopiero Sąd Wojewódzki w Łodzi wyrokiem z 27 sierpnia 1991 r. zobowiązał Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „Izolacja” w Zduńskiej Woli do jego zatrudnienia na stanowisku równorzędnym z zajmowanym do dnia rozwiązania umowy o pracę.

Janusz Józef Waliszewski

ur. w 1952 r. w Ostrowie Wielkopolskim

Do wprowadzenia stanu wojennego był aktywnym działaczem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Zakładach Sprzętu Mechanicznego „Ursus” w Ostrowie Wielkopolskim, gdzie był zatrudniony na stanowisku technologa.

W dniu 6 listopada 1982 r. został internowany pod pozorem ćwiczeń wojskowych w Wojskowym Obozie Internowania w Głogowie (JW nr 1527). Wolność odzyskał 2 lutego 1983 r.

W latach 1982-1984 był rozpracowywany przez Służbę Bezpieczeństwa w związku z podejrzeniem udziału w działalności podziemnych struktur „Solidarności”.

Maciej Aleksander Zalewski

ur. w 1956 r. w Kutnie

Był działaczem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”, a od 1982 r. nielegalnej organizacji Kooperatywa Robotniczo-Studencka „Wola”. Kierował jednym z zespołów zajmującym się drukiem i kolportażem tygodnika „Wola”.

22 marca 1983 r. został aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym Warszawa Mokotów. Areszt uchylono 26 lipca 1983 r. a Prokuratura Wojewódzka w Warszawie 26 września 1983 r. umorzyła postępowanie

na zasadzie amnestii.

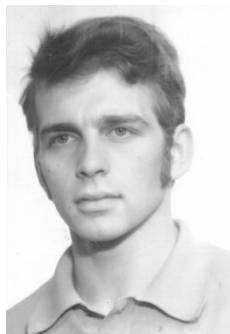
Ponownie został zatrzymany 21 czerwca 1985 r. podczas malowania w Warszawie haseł wzywających do strajku, tymczasowo aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym Warszawa Mokotów. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy Pragi z 30 stycznia 1986 r. został skazany na 1 rok i 6 miesięcy więzienia. Po złożeniu rewizji Sąd Wojewódzki w Warszawie 30 lipca 1986 r. sprawę umorzył.

W maju 1988 r. funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa dokonali przeszukania w miejscu zamieszkania Pana Macieja Aleksandra Zalewskiego, podczas którego zakwestionowali maszyny do pisania oraz wydawnictwa bezdebitowe. Kolegium Rejonowe ds. Wykroczeń przy Naczelniku Dzielnicy Warszawa-Mokotów uznało go winnym, ale odstąpiono od wymierzenia kary.

Następnie w sierpniu 1988 r. podjął próby przygotowania akcji strajkowej na Uniwersytecie Warszawskim oraz w Zakładach Mechanicznych „Ursus”.

W latach 1982- 1989 był kontrolowany przez Służbę Bezpieczeństwa.

Pośmiertnie:

Wiesław Chułerański

ur. w 1948 r. w Toruniu

W 1968 r. był studentem Wydziału Mechanicznego Energetyki i Lotnictwa Politechniki Warszawskiej. W okresie protestów studenckich w marcu i kwietniu 1968 r. uczestniczył w organizacji wieców studenckich, redagowaniu rezolucji i kolportażu nielegalnych pism prezentujących postulaty opozycyjnych środowisk akademickich.

Został zatrzymany 29 kwietnia 1968 r. W trakcie rewizji osobistej odnaleziono przy nim egzemplarze ulotek, m.in. „Tezy do programu walki młodego pokolenia” i „Deklarację ruchu studenckiego”. Postanowieniem Prokuratury Wojewódzkiej dla m.st. Warszawy z 30 kwietnia 1968 r. został tymczasowo aresztowany pod zarzutem z art. 170 kk, tj. publicznego rozpowszechniania „fałszywych wiadomości”. Areszt tymczasowy został przedłużony na mocy postanowienia z 25 maja 1968 r. W dniu 18 lipca 1968 r. środek zapobiegawczy uchylono. Wolność odzyskał 20 lipca 1968 r.

Prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne zostało ostatecznie umorzone wobec niewystarczających dowodów winy.

W trakcie uwięzienia Pan Wiesław Chułerański pomiędzy 6 a 11 maja 1968 r. podjął głodówkę protestacyjną.

W lutym 1969 r. został skreślony z listy studentów PW. Od października 1969 r. podjął studia na kierunku psychologia w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W 1970 r. był zaangażowany w działalność kabaretu studenckiego w Lublinie, gdzie prezentowano program o treściach politycznych.

Był rozpracowywany przez Służbę Bezpieczeństwa w latach 1968-1971.

Leszek Wiktor Jankowski

ur. w 1953 r. w Lęborku

W latach 1977-1980 współpracował z Ruchem Obrony Praw Człowieka i Obywatela. Zajmował się drukowaniem i rozpowszechnianiem wydawnictw niezależnych, a także uczestniczył w manifestacjach rocznicowych w Gdańsku, m.in. 3 Maja, 11 Listopada oraz Grudnia 70.

25 lutego 1979 r. brał udział w akcji kolportażu ulotek w rejonie pięciu kościołów na terenie Gdańska, zorganizowanej przez gdańskich działaczy ROPCiO. Wówczas zakwestionowano u niego około 1500 sztuk oświadczeń w sprawie uwolnienia Kazimierza Świtonina.

Od lipca 1979 r. był czołowym działaczem Ruchu Młodej Polski. 27 lipca 1979 r. został zatrzymany w pobliżu miejscowości Huta Kalna koło Stargardu Szczecińskiego, gdzie miał się odbyć zjazd inaugurujący powstanie RMP. Podczas przeszukania znaleziono przy nim nielegalne wydawnictwa i ulotki, m.in. 40 egzemplarzy pisma „Bratniak”.

W związku z prowadzoną działalnością w dniu 13 grudnia 1981 r. został internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Strzebielinku. 23 marca 1982 r. został zwolniony z internowania.

W latach 1979-1982 był rozpracowywany przez Służbę Bezpieczeństwa.

Jadwiga Julia Kozera

ur. w 1941 r. w Mogowie

Wraz ze swoimi synami od 13 grudnia 1981 r. do 1989 r. na terenie Legionowa brała udział w drukowaniu i kolportażu drugoobiegowych wydawnictw i innych druków zawierających symbolikę Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”.

W wyżej wspomnianym okresie udostępniała swoje mieszkanie na potrzeby nielegalnej poligrafii oraz konspiracyjnych spotkań działaczy podziemnych struktur „Solidarności” z Legionowa. W lokalu tym zorganizowano również punkt dystrybucji nielegalnych wydawnictw.

Ponadto kolportowała ulotki w środowisku nauczycielskim w Legionowie, m.in. informujące o audycjach „Radia Solidarność”.

Zgodnie z ustaleniami Służby Bezpieczeństwa w 1982 r. należący do niej numer telefonu został wskazany jako kontakt dla działaczy konspiracyjnych struktur niezależnego ruchu ludowego.